

Blomsterdrottningens dotter

(Saga från Rumänien)

Det var en gång en prins som bodde med sin far, kungen, i ett stort slott. De bodde förstås inte där ensamma – hundratals tjänare, riddare, soldater, kockar, smeder, trubadurer, narrar, livläkare och munkar levde också innanför slottsmurarna. Här fanns allt som prinsen någonsin skulle kunna önska sig. Men, som alla unga män längtade han ändå ut i världen. En dag tog han avsked av sin far och gav sig iväg för att söka rätt på lyckan, vad det nu kunde vara. När han ridit ett bra stycke kom han till ett brett dike. Hans häst tog ett skutt över, men innan han hann fortsätta på sin färd hörde han någon ropa på honom. Det var en liten gumma som satt i diket med ett knippe ris.

”Vill den unge herrn vara så snäll att hjälpa en gammal gumma ur diket, där hon råkade ramla i mörkret häromkvällen?” undrade hon. Prinsen klev genast ned från sin häst, lyfte upp gumman med riset och satte henne i sadeln istället. Gumman visade honom vart de skulle gå och snart hade de kommit fram till hennes lilla stuga.

”Vänta ett ögonblick så ska du få något för besväret”, sa gumman och försvann in i sin stuga. Strax kom hon ut igen med en liten silverbjällra i handen. ”Du är en mäktig prins, men samtidigt är du godhjärtad och stannar för att hjälpa de som är svagare än du själv”, sa gumman. ”Skulle du vilja ha den vackraste kvinnan i världen till din fru?” ”Vem skulle inte vilja det?” undrade prinsen och blev genast väldigt intresserad. ”Då ska du gifta dig med blomsterdrottningens dotter.

”Det blir i och för sig inte lätt att få tag på henne, ty hon är fången hos en grym drake. Men ta den här lilla bjällran med dig och du kommer att få hjälp när du har bekymmer. Ring en gång, så kommer örnarnas kung till dig. Ring två gånger så kommer rävarnas kung till dig. Ring tre gånger kommer fiskarnas kung till dig, och bättre hjälpare än dessa tre kungar finns inte under solen.” Gumman räckte prinsen bjällran och därmed försvann både hon och stugan i tomma intet. Prinsen förstod nu att gumman varit en mäktig fé i förklädnad.

Prinsen reste vidare i världen för att hitta draken som höll blomsterdrottningens dotter fången och det blev en lång och svår färd. Först dog hans häst och själv blev han utsvulten och frusen, då hans kläder till slut började falla sönder. En dag kom han till en liten koja vid vägkanten. Utanför satt en rysligt gammal gubbe och rökte på sin pipa. ”Det är inte så att farbror har hört talas om draken som håller blomsterdrottningens dotter fången?” undrade prinsen. ”Nej, det kan jag inte säga att jag har”, svarade gubben. Men gå en bit nedåt vägen så kommer du till min fars koja. Fråga honom istället.”

Prinsen gick vidare och kom efter ett år till en ny koja. Där utanför satt en ännu äldre och skrynkligare gubbe. ”Det är inte så att

farbror känner till draken som håller blomsterdrottningens dotter fången?” undrade prinsen. ”Aldrig hört talas om”, muttrade gubben. ”Men fortsätt nedför den här vägen så kommer du till min fars koja. Han vet nog.”

Så prinsen vandrade vidare och kom efter ett år till ännu en koja. Utanför den satt den äldsta, skrynkligaste, torraste gubbe prinsen sett. ”Det är inte så att farbror vet var man hittar draken som håller blomsterdrottningens dotter fången?” undrade prinsen. ”Jodå, den uslingen bor högst upp på bergstoppen där”, gnällde gubben och pekade med ett knotigt finger mot ett svart berg en dagsfärd bort. ”Draken har just påbörjat sitt år av sömn. Han är nämligen vaken ett helt år, sen sover han ett helt år. Men om du vill träffa blomsterdrottningens dotter ska du klättra upp på berget bredvid. Där bor nämligen drakens mor och hon håller en bal varje kväll där blomsterdrottningens dotter alltid dansar.”

Prinsen tackade gubben hjärtligt och gav sig av mot bergen. Det tog honom en hel dag att vandra upp till det palats där drakens mor bodde, men till slut stod han inför de väldiga portarna. Knappt hade han hunnit knacka förrän sju hemska drakar dök upp och frågade ilsket vad han ville. ”Jag har hört så mycket om drakens mors skönhet och godhet att jag gärna vill träda i hennes tjänst”, ljög prinsen. Sådant fagert tal roade drakarna så de släppte in honom. När prinsen fick se drakens mor där hon satt på sin diamanttron höll han på att svimma av fasa, för ett så gräsligt vidunder hade han inte kunnat föreställa sig ens i sina värsta mardrömmar.

Drakens mor var vartig, fjällig, taggig och hade tre huvuden. Prinsen vågade inte tänka på hur hennes son, draken, kunde se ut. "Varför har du kommit hit?" frågade drakens mor med en röst som lät som hundra korpars kraxande. "Jag är betagen av er skönhet och godhet och vill gärna tjäna er om jag kan", förklarade prinsen. "Nåväl, om du vill tjäna mig måste du först visa att du är duglig. I tre dagar ska du ta ut min mähr på ängen nedanför berget, men om du inte för hem henne oskadd varje kväll kommer jag att äta upp dig!" Prinsen lovade att göra sitt bästa och gick sedan och lade sig, ty han hade ju haft en ganska ansträngande dag.

Nästa morgon gick prinsen till palatsets stall och hämtade märren. De gick nedför den stig som ringlade sig kring berget tills de nådde ängen. Men knappt hade prinsen släppt lös märren förrän hon var spårlöst försvunnen. För ett ögonblick greps han av djup förtvivlan, men så mindes han den lilla silverbjällran han fått av gumman. Den plockade han nu fram och ringde med den en gång. Med ens hörde han ett susande i luften och örnarnas kung landade bredvid honom. "Jag vet vad du vill ha hjälp med", sa örnarnas kung. "Du letar efter drakens mähr och henne lär du inte hitta, för hon har gömt sig uppe bland molnen. Men jag ska kalla på mitt folk och tillsammans ska vi jaga fram henne." Så lyfte örnarnas kung mor molnen och strax var himlen alldeles svart av fåglar. Snart hade de skrämt fram märren som snällt hoppade ned på jorden igen.

När kvällen föll red prinsen tillbaka till drakarnas palats och ställde märren i stallet. Drakens hemska mor var mäkta förvånad. "Du har lyckats med din uppgift idag och som belöning ska du få gå på min bal i natt." Så svepte hon prinsen i en mantel av koppar och ledde in honom i en stor sal där en massa drakar dansade. Men han fick också syn på blomsterdrottningens dotter bland dem. Hon var verkligen den vackraste av kvinnor. Hennes hud var som rosor och liljor och hennes klänning var vävd av de skönaste blomster. Prinsen bjöd genast upp henne till dans och berättade vem han var. "Jag har kommit för att rädda dig härifrån", viskade han. Den vackra flickan tittade allvarligt på honom och sa: "Om du lyckas med att föra tillbaka märren alla tre dagarna ska du be om hennes föl som belöning för din möda." Prinsen lade hennes ord på minnet och tog farväl av flickan när balen drog mot sitt slut.

Följande morgon ledde han ner märren för berget till ängen, precis som dagen innan. Och på samma sätt försvann märren när han släppte lös henne. Då plockade han fram den lilla silverbjällran och ringde i den två gånger. På ett ögonblick stod rävarnas kung bredvid honom och sa: "Jag vet vad du vill ha hjälp med. Du letar efter drakens märr och henne lär du inte hitta, för hon har gömt sig i ett kaninbo under marken. Men jag ska kalla på mitt folk och tillsammans ska vi jaga fram henne." Strax kryllade hela ängen av rävar som sprang runt och snokade med sina långa näsor. Efter en stund fick de upp ett spår och flera av dem försvann ner i ett litet hål i marken. Det dröjde inte länge förrän märren kom farande upp ur ett annat hål med hela skocken av rävar efter sig.

Prinsen tackade rävarnas kung och när skymningen föll vände han tillbaka till drakarnas palats och ställde märren i stallet. Den här gången fick prinsen en silvermantel av drakens mor och blev återigen visad in i balsalen. Där mötte han blomsterdrottningens dotter, som förstas var glad över att se honom helskinnad. När de dansade tillsammans viskade hon i hans öra: "Om du lyckas i morgon också, så ta med dig fölet och möt mig efter balen på ängen. Då flyr vi tillsammans!"

Nästa morgon gick prinsen till ängen med märren och släppte henne som vanligt. Precis som de tidigare dagarna försvann hon spårlöst, men prinsen litade på sin lilla silverbjällra och ringde i den tre gånger. Genast plaskade det i en bäck bredvid honom och fiskarnas kung stack upp huvudet. "Jag vet vad du vill ha hjälp med", sa fiskarnas kung. "Du letar efter drakens märr och henne lär du inte hitta, för hon har gömt sig någonstans här i bäcken. Men jag ska kalla på mitt folk och tillsammans ska vi jaga fram henne." Så försvann fiskarnas kung ned i vattnet och snart började hela bäcken koka av fisk som plöjde genom vattnet. Efter en stund kom märren farande upp ur bäcken. Prinsen tackade fiskarnas kung och när skymningen föll vände han tillbaka till drakarnas palats och ställde märren i stallet.

Drakens mor var mäktigt nöjd med hans arbete och sa till honom: "Du är minsann en tapper och listig yngling och jag tar dig gärna i min tjänst. Du har gjort dig förtjänt av en riktig belöning. Säg vad du vill ha och du ska få det!" Så prinsen bad om att få märrens föl, vilket drakens mor gav till honom utan att blinka. Därtill fick han en mantel av guld och blev som de tidigare kvällarna insläppt på drakarnas bal. Han dansade med blomsterdrottningens dotter som han brukade och de sa inte mycket till varandra, för de visste att mycket stod på spel den natten. Innan balen var slut slank de iväg åt varsitt håll för att inte väcka någon uppmärksamhet. Prinsen gick till stallet och hämtade fölet och blomsterdrottningens dotter gick till sitt rum för att hämta varma kläder. De möttes på ängen nedanför berget och satte upp tillsammans på fölet, som gav sig iväg i vindens fart.

Men det dröjde inte länge förrän drakens mor märkte att de bägge ungdomarna var försvunna. Hon räknade ut vad som hade hänt och samlade rasande ihop alla sina drakar för att sätta efter dem.

Men först väckte hon sin son draken, som blev riktigt grinig över att inte få sova färdigt sitt hela år. Men när han fick höra vad som hänt blev han ännu argare och fällde ut sina milsvida vingar för att fara efter rymlingarna. Blomsterdrottningens dotter visste vägen hem och prinsen styrde med van hand fölet över alla stup, floder och berg. Plötsligt hörde de ett fasligt oväsen bakom sig och när flickan tittade över axeln såg hon alla drakarna komma farande som ett stort svart moln av fasa. Hon kunde nästan känna deras brännande andedräkt i ryggen och visste att snart skulle odjuren vara alldeles inpå dem. Men strax kunde de skymta blomsterdrottningens slott vid horisonten och flickan ropade: "Mor, mor! Kalla på alla dina barn att hjälpa oss!" När ekot av hennes röst hade nått slottet märkte prinsen att något underligt hände på marken. Alldeles bakom dem reste sig en mur av alla sorters växter. Den höjde sig långt upp till himlen och innehöll både blommor med starka dofter och tistlar med långa taggar. Drakarna brakade rakt in i väggen av växter och blev hängande där. Några stack sig rysligt på tistlarna medan andra nös förskräckligt av blomsterdoften, som lukade riktigt illa i deras fula nosar. Längre än så kom inte drakarna, men prinsen och flickan fortsatte fram till slottet vid horisonten.

Blomsterdrottningen var så klart överlycklig att få se sin dotter igen och flickan var glad över att få komma hem. Men hon förklarade också för sin mor att hon och prinsen älskade varandra och att hon nu ville leva med honom. "Jag ger dig gladeligen min dotter till dig som hustru", förklarade blomsterdrottningen. "Men en ask måste du få veta. Om sommaren är hon din, men när vintern kommer måste hon återvända till mig och bo i mitt palats i underjorden. När våren sedan kommer kan hon gå till dig igen. Så måste ni leva era liv." Detta gick både dottern och prinsen med på och de bägge återvände till prinsens kungarike, där de firade ett stort och pampigt bröllop. Hela sommaren levde de i stor lycka och när vintern kom tog blomsterdrottningens dotter avsked av sin man för att resa till sin mors slott. Och så kom och gick hon varje år, men trots detta levde hon och prinsen lyckliga hela sina liv.

SLUT!